

43-VƯƠNG QUỐC BỊ XÉ RA TỪNG MẢNH

(1VUA 11-16)

Vua Solomon trị vì được bốn mươi năm, đây là giai đoạn huy hoàng thứ hai của một vương quốc toàn vẹn (1V 11). Thoạt đầu mọi việc đều tốt đẹp, nhưng sau này gặp nhiều vấn đề nan giải. Ghi chú là Saun, Đavít, và Solomon đều cai trị trong vòng 40 năm (TĐCV 13:21; 2Sam 5:4; 1V 11:42).

Thuế dưới thời Solomon là gánh nặng cho dân chúng. Sự xa hoa và sùng bái ngẫu tượng phá huỷ đời sống luân lý của họ. Vương quốc tới thời bị phân rã. Sự giàu sang và quyền lực tuyệt bực làm Solomon bên bờ của hiểm nguy. Những thứ ông đang tận hưởng cần nhiều tiền bạc, điều này có nghĩa là ông phải tăng thuế mà sưu cao thuế nặng thì dân chúng phải ề cổ ra gánh do đó tạo nên bất mãn và chống đối.

Solomon thiết lập nền móng vững chắc cho vương quyền tại Giêrusalem. Ông xây dựng một Đền thờ nổi tiếng, mang những người thợ và những vật liệu ngoại quốc vào để xây đền thờ, rồi xây cung điện sang trọng riêng để làm chóa mắt mọi người.

Vì thế sinh ra tham nhũng và hối lộ, tệ nạn này chất thêm gánh nặng trên vai dân tạo nên bất an và nội loạn.

Ghi chú lại những biến cố dẫn đến sự phân chia vương quốc. Đã nhiều năm có sự ganh tỵ giữa Vương quốc phía Bắc (Israen) và Vương quốc Miền nam (Giudá). Nguyên nhân của sự ganh tỵ bắt nguồn từ 300 năm trước chính yếu ở việc ganh tỵ giữa hai bộ tộc Épraim và Giudá. Ghi chú lời chúc phúc mà Giacóp ban cho Épraim (St 48:17-22; 49:22-26). Và từ thời Giôsuê, vì ông là người thuộc bộ tộc Épraim, nên bộ tộc này nắm vai trò lãnh đạo. Việc chuyển quyền lãnh đạo qua tay bộ tộc Giudá xảy ra dưới thời vua Đavít, người thuộc bộ tộc này. Tất cả sự ganh tỵ bộ tộc này bùng lên dự dội hơn trong dân chúng bởi sự gian khổ họ phải gánh dưới thời vua Solomon. Sự đòi hỏi của ông tạo nên áp bức và sự bất trung với Chúa của ông đòi phải được phán xét (1V 11:26-43; 12:4).

Khi vua Rôkhápam, người kế vị Solomon, đe dọa tăng thuế trên dân chúng, hành động thiếu khôn ngoan và bướng bỉnh này như đổ dầu vào ngọn lửa cháy âm ỉ gần 300 năm qua từ thời các quan án.

Cuộc nổi loạn của 10 bộ tộc xảy ra ngay tức khắc (1V 12:16), mặc dầu hai bộ tộc Bengiamin và Giudá vẫn trung thành với nhà vua. Sự căng thẳng này dẫn đến việc tôn Giarópam lên làm vua miền bắc (c.20)

BÍ MẬT CỦA SỰ SUY TÀN

Một tên tuổi quan trọng nữa xuất hiện trong những trang của câu chuyện này là Giarópam. Chàng thanh niên có xuất xứ khiêm tốn này gây chú ý bởi vì sự trung thành phục vụ và những việc tốt đã làm. Ngôn sứ Akhigia mặc khải cho Giarópam bằng việc dùng hình ảnh quen thuộc của vùng Cận đông, ông lấy chiếc áo mới mình đang mặc xé ra làm mười hai mảnh rồi ông nói với Giarópam : “Anh cầm lấy mười mảnh, vì Đức Chúa, Thiên Chúa Israen phán như sau: ‘Ngày Ta sẽ giật vương quốc khỏi tay Salômôn để trao cho người mười chi tộc ‘ (1V 11:31).

Vương quốc bị phân chia. Án phạt trên Salômôn cho những năm dài xa hoa và kiêu ngạo và quyền lực. Mỗi nhà cai trị nên nhìn trước và xem hướng nào ông ta muốn xây dựng vương quốc của mình, và xét xem có phải mình đang hướng về một ngày mà quyền lực sẽ bị giật khỏi tay mình.

Có phải chúng ta đã nhìn thấy nhiều người trong thời mình, vươn lên đỉnh giàu có và quyền thế với hàng triệu hay tỉ dollar trong tay rồi bị mất sạch sẽ, sau đó bỏ trốn vì sợ phải đối diện với công lý?

Chuyện không xảy ra tình cờ. Luôn luôn có nguyên nhân ở gốc rễ của mỗi cuộc cách mạng. Biến cố có thể xảy ra thành linh như bom nổ, hay giống như phún thạch của núi lửa, nhưng nguyên nhân tiềm ẩn đã nằm sẵn âm ỉ bên dưới. Cuộc Cách mạng Pháp có nguồn gốc bởi dưới nhiều thế kỷ bị áp bức.

Sự bội giáo đã gặm nhấm gốc rễ đời sống của dân Israen giống như con sâu kèn. Một ngày kia cây bị gãy đổ. Không có gì phá huỷ một quốc gia cho bằng tôn giáo suy vi. Lấy mặt trời khỏi bầu trời thì sẽ không có cây cỏ hay hoa hay trái nữa. Lấy Thiên Chúa ra khỏi quốc gia thì sẽ không có gia đình hay trường học hay đời sống xã hội nữa.

TỘI LỖI MANG ĐẾN CHIA RẼ

Mặc dầu chúng ta không biết, nhưng dân chúng luôn mang sứ mệnh thần linh (1V 12:15; 11:29-33). Thiên Chúa không thể làm ngơ việc bất tuân của Salômôn đối với huấn lệnh rõ ràng của Ngài.

Vương quốc của dân Chúa chọn bị phân chia. Nó bị phân chia hầu như gần 3000 năm. Nó bị phân chia bởi tội lỗi. Chúng ta sẽ thấy vương quốc này chia ra từng mảnh và cuối cùng bị lưu đày (2V 17 và 25). Nó là một phần của phúc âm, Tin Mừng nói là hai mảnh bị phân chia này của Israen sẽ hợp lại trên trái đất vào lúc Đức Kitô trở lại trong vinh quang (Đọc đoạn kinh thánh tuyệt vời này trong Isaia 11:10-13; Êdêkien 37:15-28)

SỨ MẠNG CỦA NGÔN SỨ ÊLIA (1Vua 17-22; 2Vua 1:1-22)

Ngôn sứ Êlia là ngọn lửa mà Thiên Chúa thả xuống dân Ả-rập độc ác và dân Israen sùng bái ngẫu tượng. Ông loé sáng qua những trang sử như một ánh chớp thình lình và dữ dội. Êlia người Títbe, bộ tộc cư ngụ ở Galaát, đó là tiểu sử ngắn gọn mà ông được giới thiệu. Tên của ông có nghĩa là "Giavê là Thiên Chúa của tôi". Nó rất hợp với ông. Ông là một ngôn sứ danh tiếng nhất. Theo sau sự xuất hiện thình lình của ông là lòng can đảm kiên cường, sự nhiệt huyết, chiến thắng cao trọng trên núi Cácmen, sự thất vọng sâu xa, vinh quang được bốc lên trời trong cơn lốc, sự tái xuất hiện trên Núi Biển hình.

Ông là một nhân vật kiệt xuất từ vùng núi Galaát. Ông có bộ tóc dài dày phủ trên tấm áo choàng làm bằng da cừu. Đức Chúa gọi ông đến để dẹp bỏ việc thờ phượng xấu xa thần Baal dưới triều vua Akháp người cưới công chúa ngoại giáo ác độc tên Giêdôben. Thình lình xuất hiện từ sa mạc và chống lại vị vua bê tha trong triều đình rục rờ của ông ta, vị ngôn sứ nghiêm khắc đồng dục nói: "Có Đức Chúa, Thiên Chúa hằng sống của Israen, Đấng tôi phục vụ, trong những năm sắp tới, sẽ chẳng có mưa, có sương nếu tôi không ra lệnh" (1V 17:1). Ông được ban quyền đóng cửa trời để không có mưa trong ba năm rưỡi. Ông gọi lửa từ trời xuống trước mặt ngôn sứ của thần Baan tại Núi Cácmen. Ông là nhà truyền giáo của thời ông, tuyên sấm cảnh báo dân chúng về việc sùng bái ngẫu tượng. Những biến cố trong sứ mệnh vĩ đại này sẽ làm bạn suy nghĩ.

SỨ MẠNG CỦA NGÔN SỨ ELISA (2Vua 1-9)

Ngôn sứ Elisa kế vị ngôn sứ Êlia. Ông hiện từ ngược hẳn với tính nóng nảy của Êlia. Êlia huấn luyện Êlisa để thay thế mình. Sứ mệnh của ngôn sứ Êlisa kéo dài năm mươi năm. Hầu hết những phép lạ của ông là việc của lòng tử tế và thương xót. Êlia có ảnh hưởng lớn lao trên các vua thời đó mặc dầu ông không chấp nhận những việc họ làm, ông luôn đến cứu họ.

Êlia và Êlisa trái ngược hẳn nhau:

Êlia, ngôn sứ của phán xét, luật lệ, nghiêm khắc.

Êlisa, ngôn sứ của ân sủng, tình yêu, dịu dàng.

Việc thờ thần Baan được khởi đầu bởi Giêdôben và sau 30 năm bị tiêu diệt bởi Êlia, Êlisa, và Giôhu.